Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 2. junija 2022*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Vročanje sodnih in izvensodnih pisanj – Uredba (ES) št. 1393/2007 – Člen 5 – Prevod pisanja – Prosilčevo kritje stroškov prevajanja – Pojem ‚nosilec‘ – Vročitev sodnih pisanj intervenientom v postopku na pobudo sodišča, ki odloča o zadevi“

V zadevi C-196/21,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunalul Ilfov (okrožno sodišče v Ilfovu, Romunija) z odločbo z dne 4. februarja 2021, ki je na Sodišče prispela 26. marca 2021, v postopku

SR

proti

EW,

ob udeležbi

FB,

CX,

IK,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi J. Passer, predsednik senata, N. Wahl, sodnik, in M. L. Arastey Sahún (poročevalka), sodnica,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: romunščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za EW S. Dumitrescu, avocată,

– za romunsko vlado E. Gane, L.-E. Baţagoi in A. Wellman, agentke,

– za francosko vlado A.-L. Desjonquères in N. Vincent, agentki,

– za madžarsko vlado Z. Biró-Tóth in M. Z. Fehér, agenta,

– za Evropsko komisijo A. Biolan in S. Noë, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 5 Uredbe (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah („vročanje pisanj“) in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000 (UL 2007, L 324, str. 79).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med osebama SR in EW glede sporazumne razveze njune zakonske zveze ter podelitve in izvrševanja starševske odgovornosti v zvezi z njunim mladoletnim otrokom.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah od 2 do 4 Uredbe št. 1393/2007 je navedeno:

„(2) Za pravilno delovanje notranjega trga je potrebno boljše in hitrejše pošiljanje sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah pri vročanju med državami članicami.

(3) Svet je z Aktom z dne 26. maja 1997 pripravil Konvencijo o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah Evropske unije in priporočil, naj jo države članice sprejmejo v skladu s svojimi ustavnimi pravili. Navedena konvencija ni začela veljati. Zagotoviti bi bilo treba ohranitev rezultatov, doseženih v okviru pogajanj za sklenitev Konvencije.

(4) Svet je 29. maja 2000 sprejel Uredbo (ES) št. 1348/2000 o vročanju sodnih in zunajsodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah [UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 227]. Bistveni del vsebine navedene uredbe temelji na Konvenciji.“

4 Člen 2 te uredbe določa:

„1. Vsaka država članica imenuje javne uradnike, organe ali druge osebe (v nadaljevanju: ‚organi za pošiljanje‘), ki so pristojni za pošiljanje sodnih ali izvensodnih pisanj z namenom vročitve v drugi državi članici.

2. Vsaka država članica imenuje javne uradnike, organe ali druge osebe (v nadaljevanju: ‚organi za sprejem‘), ki so pristojni za sprejem sodnih ali izvensodnih pisanj iz druge države članice.

[…]“

5 Člen 5 navedene uredbe določa:

„1. Organ za pošiljanje pouči prosilca, od katerega prejme pisanje v pošiljanje, da lahko naslovnik odkloni sprejem pisanja, če ta ni v enem od jezikov iz člena 8.

2. Prosilec krije vse stroške prevajanja, nastale pred pošiljanjem pisanja, brez poseganja v morebitno naknadno odločitev sodišča ali pristojnega organa o teh stroških.“

6 Člen 8(1) iste uredbe določa:

„Organ za sprejem z uporabo standardnega obrazca iz Priloge II pouči naslovnika, da lahko zavrne sprejem pisanja za vročitev v trenutku vročitve ali tako, da pisanje vrne organu za sprejem v enem tednu, in sicer če ni sestavljeno v enem od naslednjih jezikov ali mu ni priložen prevod v enega od naslednjih jezikov:

(a) jezik, ki ga naslovnik razume; ali

(b) uradni jezik zaprošene države članice ali, če je v tej državi več uradnih jezikov, v uradni jezik ali v enega od uradnih jezikov kraja, kjer je treba opraviti vročitev.“

Romunsko pravo

7 Člen 61 Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (zakon št. 134/2010 o zakoniku o civilnem postopku) z dne 1. julija 2010 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 247 z dne 10. aprila 2015) določa:

„1. Kdorkoli izkaže pravni interes lahko vstopi v pravdo, ki poteka med pravdnima strankama.

[…]

3. Intervencija je stranska, ko je namenjena izključno podpori eni od pravdnih strank.“

8 Člen 64 tega zakona določa:

„1. Sodišče strankam v postopku vroči predlog za intervencijo in kopije priloženih dokumentov.

2. Po zaslišanju intervenienta in pravdnih strank sodišče odloči o dopustnosti intervencije z obrazloženim sklepom.

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

9 Osebi SR in EW sta mati in oče mladoletnega otroka.

10 Osebi SR in EW sta na datum, ki v predložitveni odločbi ni naveden, pri Judecătoria Buftea (prvostopenjsko sodišče v Buftei, Romunija) vsaka zase vložili zahtevek za razvezo njune zakonske zveze ter za podelitev starševske odgovornosti glede njunega otroka in določitev načina izvrševanja te odgovornosti.

11 To sodišče je s sodbo z dne 4. julija 2016 odločilo, da je zakonska zveza med osebama SR in EW sporazumno razvezana. Prav tako je določilo prebivališče otroka na naslovu stalnega prebivališča matere in odločilo, da bosta roditelja starševsko skrb izvajala skupaj, pri čemer je zagotovilo ohranjanje stikov med očetom in otrokom v skladu z urnikom obiskov. Poleg tega je navedeno sodišče osebi EW naložilo, naj otroku plačuje preživnino.

12 Osebi EW in SR sta zoper to sodbo vsaka zase vložili pritožbo pri predložitvenem sodišču, Tribunalul Ilfov (okrožno sodišče v Ilfovu, Romunija).

13 Oseba EW primarno predlaga razveljavitev navedene sodbe zaradi nepristojnosti sodišča in, podredno, njeno spremembo v delu glede kraja otrokovega prebivališča in plačila preživnine zanj.

14 Oseba SR predlaga, da se ji podeli izključno izvajanje starševske skrbi, odpravo urnika obiskov, določenega v korist osebe EW, spremembo zneska preživnine, ki jo mora ta plačevati, in da se določi nova razdelitev stroškov postopka.

15 Osebe FB, CX in IK, ki so brat, sestra in stari oče otroka po očetovi strani, so 5. julija 2018 vložili predlog za intervencijo v podporo osebi EW. Ti intervenienti prebivajo v Franciji.

16 Predložitveno sodišče je s sklepom z dne 15. septembra 2020 odločilo, da morata osebi SR in EW za namen odločitve o dopustnosti teh predlogov za intervencijo zagotoviti, da se vabila, ki jih je izdalo to sodišče, za vročitev osebam FB, CX in IK v skladu z določbami Uredbe št. 1393/2007 prevedejo v francoski jezik.

17 Osebi SR in EW sta zavrnili plačilo stroškov, povezanih s prevodom teh procesnih aktov v francoski jezik, ker sta menili, da mora te stroške kriti predložitveno sodišče. Ti stranki trdita, da je treba predložitveno sodišče šteti za „prosilca“ za namene uporabe člena 5(2) Uredbe št. 1393/2007.

18 V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da se pojem „prosilec“ v smislu člena 5 Uredbe št. 1393/2007 ne more nanašati na sodišče. Sodišča naj bi namreč lahko delovala le v vlogi organa za pošiljanje v smislu člena 2(1) te uredbe ali v vlogi organa za sprejem v smislu člena 2(2) iste uredbe. V obravnavanem primeru naj bi predložitveno sodišče delovalo v vlogi organa za pošiljanje, pristojnega za pošiljanje zadevnih sodnih pisanj z namenom vročitve v drugi državi članici, in sicer v Franciji.

19 Iz člena 5(1) navedene uredbe naj bi izhajalo, da sta pojem „prosilec“ in pojem „naslovnik“ očitno izključena iz področij uporabe pojmov „organ za pošiljanje“ in „organ za sprejem“. Ker je predložitveno sodišče v postopku v glavni stvari organ za pošiljanje, ga zato naj ne bi bilo mogoče šteti za prosilca.

20 Po mnenju tega sodišča je prosilec v smislu Uredbe št. 1393/2007 oseba, ki je vložila zahtevek in ima interes, da se vročitev opravi v skladu s to uredbo, da bi se sodni postopek lahko končal. V obravnavani zadevi naj bi šlo za osebi SR in EW, ker je vsaka od teh strank vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču in ima torej načeloma interes, da se pritožbeni postopek lahko konča.

21 V teh okoliščinah je Tribunalul Ilfov (okrožno sodišče v Ilfovu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali se šteje – če sodišče odloči in naloži, da so v civilni postopek povabljeni intervenienti – da je , prosilec‘ iz člena 5 [Uredbe št. 1393/2007] sodišče države članice, ki je odločilo, da so v postopek povabljeni intervenienti, ali stranka v postopku pred tem sodiščem?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost

22 Romunska vlada meni, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten, ker iz opisa dejanskega stanja, ki ga je podalo predložitveno sodišče, ni razvidno, ali se vprašanje potrebe po prevodu procesnega akta in posledično vprašanje kritja s tem povezanih stroškov dejansko postavlja v postopku v glavni stvari.

23 Natančneje, predložitveno sodišče naj ne bi navedlo, ali so vabila intervenientom že bila vročena in ali so zavrnili sprejem teh vabil, ker niso bila sestavljena v jeziku, ki ga razumejo ali naj bi ga razumeli. Če pa ni tako, naj bi bilo vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, hipotetično in zato nedopustno.

24 Ta vlada opozarja, da je Sodišče že imelo priložnost pojasniti, da mora v skladu s členom 5(1) Uredbe št. 1393/2007 organ za pošiljanje prosilca opozoriti na nevarnost, da naslovnik odkloni sprejem pisanja, ki ni sestavljeno v enem od jezikov, navedenih v členu 8 te uredbe. Vendar pa naj bi se moral prosilec v skladu s sodbo z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, točka 35), odločiti, ali bo zagotovil prevod zadevnega pisanja, za kar bo moral v skladu s členom 5(2) iste uredbe kriti stroške.

25 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za vprašanja o razlagi prava Unije, ki jih nacionalno sodišče postavi v pravnem in dejanskem okviru, za katerega opredelitev je samo odgovorno in katerega pravilnost ni predmet presoje Sodišča, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko predlog nacionalnega sodišča zavrže samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo pravnih in dejanskih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 21. decembra 2021, Euro Box Promotion in drugi, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 in C-840/19, EU:C:2021:1034, točka 139 in navedena sodna praksa).

26 Poleg tega v duhu sodelovanja, ki je v okviru postopka za predhodno odločanje prisoten v odnosih med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, to, da nacionalno sodišče predhodno ni prišlo do nekaterih ugotovitev, ne povzroči nujno nedopustnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe, če Sodišče kljub tej pomanjkljivosti in ob upoštevanju elementov iz spisa meni, da lahko nacionalnemu sodišču poda koristen odgovor (sodba z dne 2. aprila 2020, Reliantco Investments in Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti, C-500/18, EU:C:2020:264, točka 42 in navedena sodna praksa).

27 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da ima Sodišče na voljo dovolj podatkov, ki mu omogočajo, da poda odgovor, ki bo uporaben za predložitveno sodišče. Poudariti je namreč treba, da iz pisnega stališča, ki ga je Sodišču predložila oseba EW, izhaja, da je predložitveno sodišče intervenientom leta 2019 že vročilo procesne akte, katerih sprejem so v skladu z Uredbo št. 1393/2007 zavrnili, ker so bili ti akti sestavljeni v romunskem jeziku. Ker niso znali tega jezika, naj bi zahtevali, da prejmejo navedene procesne akte, prevedene v francoski jezik.

28 Ta dejstva, ki jih je navedla oseba EW, tako omogočajo, da se po potrebi dopolni dejanski okvir, ki ga je predstavilo predložitveno sodišče, in s tem potrjujejo domnevo upoštevnosti, ki velja za postavljeno vprašanje, pri čemer izključujejo možnost, da bi se to vprašanje štelo za hipotetično.

29 V teh okoliščinah je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vsebinska presoja

30 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5(2) Uredbe št. 1393/2007 razlagati tako, da je treba sodišče, ki odredi pošiljanje sodnih pisanj tretjim osebam, ki so vložile predlog za intervencijo v postopku, šteti za „prosilca“ v smislu te določbe.

31 Najprej je treba opozoriti, da v skladu s to določbo prosilec krije vse stroške prevajanja, nastale pred pošiljanjem pisanja, brez poseganja v morebitno naknadno odločitev sodišča ali pristojnega organa o teh stroških.

32 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Uredba št. 1393/2007 ne vsebuje opredelitve pojma „prosilec“.

33 Ker take opredelitve ni, je treba člen 5(2) Uredbe št. 1393/2007 razlagati ob upoštevanju njegovega sobesedila in ciljev, ki jim sledi Uredba št. 1393/2007 (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, točka 28, in po analogiji v zvezi z Uredbo št. 1348/2000, sodbo z dne 8. maja 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, točka 45). Zgodovinski nastanek določbe prava Unije prav tako lahko razkrije elemente, ki so upoštevni za njeno razlago (sodba z dne 10. decembra 2018, Wightman in drugi, C-621/18, EU:C:2018:999, točka 47 in navedena sodna praksa).

34 Prvič, glede sistematične in zgodovinske razlage člena 5(2) te uredbe je treba ugotoviti, da samo besedilo te določbe razlikuje med prosilcem, ki krije vse stroške prevajanja, nastale pred pošiljanjem pisanja, in sodiščem oziroma pristojnim organom, ki odloča o zadevi v izvorni državi članici in ki lahko sprejme morebitno naknadno odločitev o teh stroških.

35 To razlikovanje med prosilcem in nacionalnim sodiščem, ki odloča o zadevi, izhaja tudi iz sodne prakse Sodišča v zvezi z Uredbo št. 1393/2007, zlasti iz sodbe z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, točke od 41 do 43), v kateri je Sodišče po eni strani poudarilo, da mora sodišče, ki odloča o zadevi v izvorni državi članici, odločiti o vsebinskih

vprašanjih, če se o njih prosilec in naslovnik pisanja ne strinjata, ter po drugi strani, da mora navedeno sodišče zagotoviti, da so pravice zadevnih strank, to je prosilca in naslovnika, enakomerno varovane.

36 Podobno razlikovanje izhaja iz sklepa z dne 28. aprila 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, točka 75), v katerem je Sodišče predvidelo možnost, da mora sodišče, ki odloča o zadevi, pred začetkom postopka vročitve pisanja opraviti prvo začasno presojo naslovnikovega znanja jezikov, da v dogovoru s prosilcem ugotovi, ali je treba pisanje prevesti ali ne.

37 Poudariti je treba tudi, da člen 5(1) Uredbe št. 1393/2007 vsebuje razlikovanje, enakovredno tistemu iz točke 34 te sodbe, ko določa, da organ za pošiljanje pouči prosilca, da lahko naslovnik odkloni sprejem poslanega pisanja, če to ni v enem od jezikov iz člena 8 te uredbe. Organi za pošiljanje so namreč v skladu s členom 2(1) navedene uredbe javni uradniki, organi ali druge osebe, ki so pristojni za pošiljanje sodnih ali izvensodnih pisanj z namenom vročitve v drugi državi članici. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da v obravnavanem primeru predložitveno sodišče deluje v vlogi organa za pošiljanje.

38 Poleg tega iz uvodne izjave 4 Uredbe št. 1393/2007 izhaja, da je bistveni del vsebine Uredbe št. 1348/2000, ki jo je prvonavedena uredba razveljavila, temeljil na konvenciji, pripravljeni na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji, o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah Evropske unije, sprejeti z aktom Sveta Evropske unije z dne 26. maja 1997 (UL 1997, C 261, str. 1).

39 Obrazložitveno poročilo v zvezi s to konvencijo (UL 1997, C 261, str. 26), ki je upoštevno za razlago Uredbe št. 1393/2007 (glej v tem smislu sodbo z dne 11. novembra 2015, Tecom Mican in Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, točka 40, in po analogiji v zvezi z Uredbo št. 1348/2000 sodbo z dne 8. maja 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, točka 53), potrjuje razlago člena 5(2) Uredbe št. 1393/2007, v skladu s katero stroškov prevajanja pisanja ni mogoče naložiti sodišču, ki odloča o zadevi.

40 V komentarju iz navedenega obrazložitvenega poročila k členu 5(2) omenjene konvencije, katerega besedilo je v bistvu enako besedilu člena 5(2) Uredbe št. 1393/2007, je namreč pojasnjeno, da „se izraz ‚prosilec' v vseh primerih nanaša na stranko, ki ima interes za pošiljanje pisanja. Zato ne more iti za sodišče."

41 V teh okoliščinah iz sistematične in zgodovinske razlage člena 5(2) Uredbe št. 1393/2007 izhaja, da kadar sodišče odredi pošiljanje sodnih pisanj tretjim osebam, ki so vložile predlog za intervencijo v postopku, tega sodišča ni mogoče šteti za „prosilca" v smislu te določbe za določitev, kdo krije morebitne stroške prevajanja, nastale pred pošiljanjem teh pisanj.

42 Drugič, ta ugotovitev je podprta s teleološko razlago Uredbe št. 1393/2007.

43 Sodišče je namreč glede ciljev Uredbe št. 1393/2007 že imelo priložnost pojasniti, da je namen te uredbe, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 2, vzpostaviti mehanizem vročanja sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih in gospodarskih zadevah znotraj Unije za pravilno delovanje notranjega trga. Za izboljšanje učinkovitosti in hitrosti sodnih postopkov in za zagotovitev dobrega delovanja pravosodja navedena uredba tako uvaja načelo neposrednega pošiljanja sodnih in zunajsodnih pisanj med državami članicami, s čimer se poenostavijo in pospešijo postopki

(sodba z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, točki 29 in 30 ter navedena sodna praksa, in sklep z dne 28. aprila 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, točki 47 in 48).

44 Ob tem je Sodišče razsodilo tudi, da je treba Uredbo št. 1393/2007 razlagati tako, da bo v vsakem konkretnem primeru zagotovljeno pravično ravnotežje med interesi prosilca in naslovnika pisanja z uskladitvijo ciljev učinkovitosti in hitrosti pošiljanja procesnih pisanj z zahtevo po zagotovitvi ustreznega varstva pravice naslovnika teh pisanj do obrambe (sodba z dne 16. septembra 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, točka 33 in navedena sodna praksa, ter sklep z dne 28. aprila 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, točka 51).

45 Poleg tega je Sodišče poudarilo, da čeprav je po eni strani bistveno, da je za to, da naslovnik pisanja lahko dejansko izvršuje svojo pravico do obrambe, zadevni dokument sestavljen v jeziku, ki ga razume, prosilec po drugi strani ne sme utrpeti negativnih posledic povsem zavlačevalne in očitno zlorabne zavrnitve sprejema neprevedenega pisanja, če je ugotovljeno, da naslovnik razume jezik, v katerem je to pisanje sestavljeno. Sodišče, pred katerim poteka spor v izvorni državi članici, mora zato čim bolje zaščititi interese obeh strank, zlasti tako, da preuči vse dejanske elemente in prepričljive dokaze, ki v konkretnem primeru dokazujejo naslovnikovo znanje jezikov (glej v tem smislu sklep z dne 28. aprila 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, točki 78 in 79).

46 Razlaga, v skladu s katero bi bilo treba sodišče, ki odloča o zadevi v izvorni državi članici, šteti za prosilca v smislu člena 5(2) Uredbe št. 1393/2007, pa bi bila v nasprotju z obveznostjo tega sodišča, da zagotovi pravično ravnotežje med interesi prosilca in interesi naslovnika pisanja. Spoštovanje take obveznosti namreč nujno pomeni, da je organ, ki to obveznost ima, nepristranski glede na interese prosilca in naslovnika. Iz tega sledi, da se ta organ ne sme zamenjevati z eno od teh zainteresiranih strank, in sicer s prosilcem.

47 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 5(2) Uredbe št. 1393/2007 razlagati tako, da kadar sodišče odredi pošiljanje sodnih pisanj tretjim osebam, ki so vložile predlog za intervencijo v postopku, tega sodišča ni mogoče šteti za „prosilca“ v smislu te določbe.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Člen 5(2) Uredbe (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah („vročanje pisanj“) in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000 je treba razlagati tako, da kadar sodišče odredi pošiljanje sodnih pisanj tretjim osebam, ki so vložile predlog za intervencijo v postopku, tega sodišča ni mogoče šteti za „prosilca“ v smislu te določbe.

Podpisi